

DEN SISTE REISEN TIL HOVEDSTADEN FØR VI FLYKTER

(MARISOL)

(...) jeg er åtte år jeg er barnet moren og farens barn jeg har en blå kåpe svarte
fine lakksko med reim den italienske dokken er med meg overalt barnet ditt
sier moren husk du er også mor for du heter det samme som jomfruen og
solen foreldrene har tatt meg med hovedstaden er grå som melk som har stått
jeg puster jeg spiser den grå maten de kjøper til meg jeg husker grå busser
fulle av kvinner grå eksos mine røde lepper grå i et speil den brede
melkeaktige avenyen en fremmed kulde statuer under trærne landsfedre på rekke
med latterlige bukser dette er jordbruksskolen dette kalles en passasje disse er
gateselgere kvinner ved elven full av søppel ved jernbanestasjonen under
eikene mot inkvisisjonspalasset som er en kirke fordi jesus bor der heter det
palass men hva betyr inkvisisjon mor er vendt mot solen far i utkanten
på gressplenen utenfor mange familier som har kommet for å vise barna palasset
familier som vår med barn som meg åtte år med fletter og lakksko og en italiensk dukke
i armene de voksne kjøper ballonger sukkerspinn is til døtrene
som har sluttet å tisse på seg jeg ser på utstoppede hester et barn som meg sitter på
den døde hesten blir avbildet med foreldrene på hver sin side av sadelen mor
er vendt mot palasset far i utkanten jeg er oppkalt etter solen sønnen i
armene mine så fredsommelige hestene med sine døde hover mot flisene
barokke mønstre kvadrater inni kvadrater triangler og rektangler jeg er
åtte år jeg ser guds øye i de falmede flisene guds øye i marmortrappens senete mønstre
guds øye er hestens døde øye den dødes ro i sollyset jeg bestemmer meg
jeg er åtte år gud er en død hest mor far i utkanten det er første
gangen jeg ser frykt tror jeg første gangen jeg skrekk tror jeg men
også gud første gangen jeg hører ordet *uunngåelig* tror jeg jeg holder
sønnen i armene det er for mye vil jeg si men foreldrene står
bortvendte jeg skammer meg bare åtte år med mitt *for mye* bare
åtte år jeg burde ikke skamme meg jeg burde ikke ha hørt sett *for mye*

men jeg kan ikke for det jeg ser hva kan jeg gjøre noen
mennesker bare ser det er alt jeg kan si jeg kan ikke for at jeg ser
traner i hestenes stirr ritt ved det avskallende hodet møll på øyet
 gud ditt gamle dyr skulderbladet ditt ved palasset uskadd flanke
mare og gud og så jeg med sønnen i armene jeg som går inn i
palasset for moren vil inn i palasset og bli tatt bilde av ved de
gullbelagte vasene ved en skinnende ytterkappe ved kornkåpe moren ved sakristiet
mor ved koret moren ved knoklene til en helgen som ble spiddet jeg har en blå
kåpe spenner i håret jeg er dagens pike sier en mann til meg da jeg rekker ham en billett
moren en diamant i et øye luftig moren så langt borte
 som om hun hadde glidd blåst vekk jeg må passe på det er et
ansvar jeg har fått sukkerspinn det er et ansvar jeg har fått en blå kåpe
 det er et ansvar jeg er dagens pike sier han som tar i mot billettene det er
et ansvar jeg lukter godt det er høst for første gang har jeg sett et blad falle
fra et tre det er uforglemmelig jeg ville si det til moren
at bladet falt som en tunge som en tunge som slikker en iskule senere senere
senere lærer jeg om parallelliteter om livet som oppstår når man
sammenligner noe med noe annet senere senere senere
husker jeg dette bladet som faller og jeg med kåpen og hårspennene
og sønnen i armene når jeg ser ser også noe annet jeg ville si bladet faller
som en voksen som er utslitt og der er jesus hengt jeg lurer på om han
har tisset på seg om det pipler tiss fra hendene føttene der ved
ribbeina er det vått jeg er bare åtte år jeg blir stående og se på skulderbladene på de
døde øynene på et blad som svever på hvor gud er jeg er bare åtte år
men jeg fornemmer tiden denne dagen dette våte såret ved siden av
moren men også en annen form for tid den som måles i glassmontre
gullbelagte kar treverk mirakler et skip dingler over hodet på moren
mens tiden glefser i seg kjettere tenner bål felttogenes tid gjenvinningens tid
tiggermunkenes tid klarissenes tid og karmelittenes jeg går frem og
tilbake med lakkskoene og sønnen i armene mellom lidelse og dommedag åtte
år med fremtiden på slep senere senere senere alle
fremtidens ord teomorfisme teofani inkarnasjon psyke
apokryfa den italienske dokken er med meg overalt barnet mitt
for jeg er også mor sier moren jeg heter det samme som jomfruen og solen

moren sier grandios hun ser på kalken moren sier verdig den som
holder herrens blod innvendig forgylt moren ved krypten ved jomfrumoren
i kork hentet fra det hellige land moren ved renheten ved den umistelige
ureduserbare uforgjengelige kjærligheten jeg er ingens mor ennå jeg vet det
bare er en dokke ingen engler over barnemoren ingen sendebud fra
han som kalles guddefar ingen blå engel over barnemorens drømmer ingen
gjennomboret sønn med hender av piss jesussønnen bare er en dukke
en dyr italiensk dukkepresang fra da jeg sluttet å tisse på meg men mitt barn kan også si
mor han kan gråte og rope på mor han kan bevege armene mot
mor han har flenger ved ribbeina blod i pannen en guddefar og en snekkerfar
han er fryktelig redd for fremtiden skrekkslagen så jeg henger ham
opp våker over ham til han våkner igjen det er sånn jeg lærer at sønnen blir et tre
en lysende lemlestet pinne en liten due nederst i hjørnet av en tegning der guddefaren
er lysende blank der er sånn jeg lærer at sønnen er et øye som dupper av
i ørkenkanten at tiden gleser i seg sand at jeg og øyne og ørkenkant
er ett men også tre jeg lærer om hva øye-faren stirrer på i sekel etter sekel
jeg vil si det til noen men det er ingen her moren blir avbildet faren i
utkanten jeg holder den lemleste sønnen i armene ingen gjeter hvite stjerner
sønnen er drept av mange fortært tiden biter i alt det
som tilhører meg åtte år moren og faren og det umulige barnet
tiden gleser i seg steiner jeg vil lære om gamle guder men senere senere
senere forstår jeg at det ikke bare er gudebarn som blir fortært at det finnes
mennesker som blir fortært eller mennesker som må dra så de ikke blir fortært senere
senere senere tenker jeg på etterforskere med pilotbriller og skinnjakker
henrettelser på betonggulv militærleger i frakker og dempede sko røvede barn
som pludrer et militærakademi om natten lyden av etterretningstjenestens
bildører som smeller igjen jeg tenker på tystere som flyter lemlestet i elven
og på død den typen død som er fredfull en slags hvile i veikanten i grøften
i et så vidt gravd hull i en blindvei der folk og bikkjer pisser men jeg tenker også på
ansvar på skjebnen på hvem som har flaks og hvem som ikke har flaks snart
skal vi reise herfra moren ved krybben ved dramaets hjerte ved eselet sønnen skal ri på
senere senere senere tenker jeg på sønnene som drar opp til hagen og venter på
å bli hentet jeg tenker på horrible gap tenner som river i stykker sønner

jeg tenker på ordet gjennomhullet gjennomhullet sønn gjennomhullet sorg
gjennomhullet land gjennomhullet barndom mur venstrevridde studenter i
strikkevester søte ungdommer som våkner lemlested i sine gjennomhullede minner
for døden er urimelig som et fremmedspråk
i dette landet som jeg snart skal forsvinne fra slik en springkniv forsvinner slik
taurester forsvinner slik en hammer blir borte slik et viskelær skraper vekk
for landet raser sammen slik elvebredden når det regner for mye for moren
er ung og faren er ung jeg ser det senere deres ungdommelighet
deres frykt deres avmakt som en pil skutt mot en mur og muren er
av tåke det vil si av meg er muren laget for jeg er datter av tåken
senere senere senere tenker jeg mye på hva det gjør med farens
hastigheter med morens fjær dette er vel en historie jeg har fortalt før
ikke til deg kanskje eller jo til deg (...)